

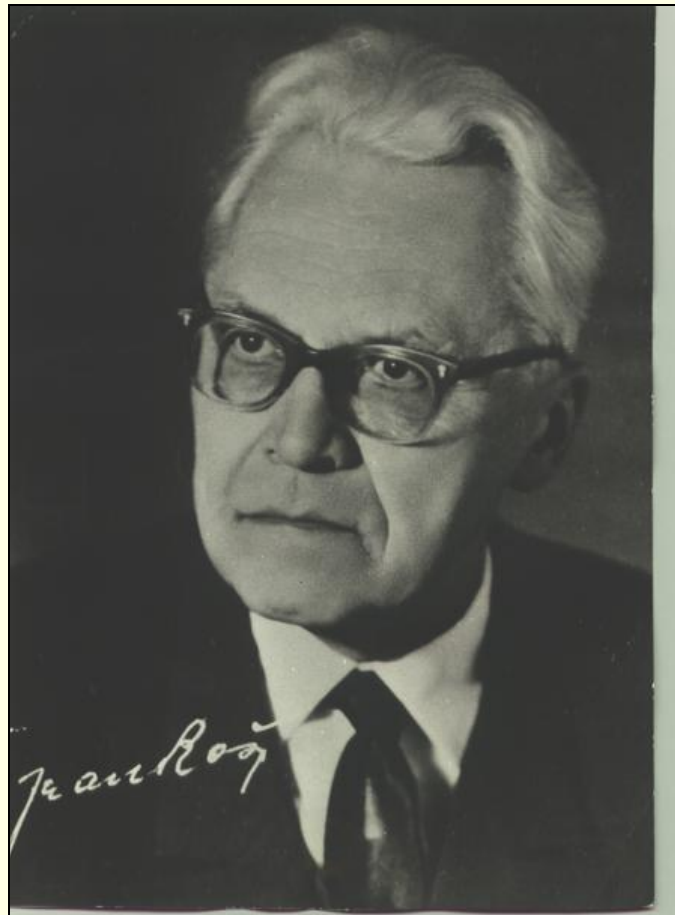
ČAROVNIJE, zbirka otroških pesmi, je izbor slabe tretjine pesmi iz raziskovalne naloge SONČNI SVET, v kateri sta Urška Kolenc in Branka Petkovič, učenki OŠ Frana Roša, leta 1989 zbirali Roševe otroške pesmi, raztresene po periodiki od leta 1914 do 1978. Vodilo pri delu jima je bila Bibliografija Frana Roša, ki jo je napisala Antonija Fras. Njuna mentorica je bila Ljudmila Conradi.

Fran Roš

ČAROVNIJE

CELJE

1992

Fran Roš (1898 – 1976)

Ilustrirala Saša Kerkoš, učenka 8. razreda OŠ Frana Roša iz Celja.

ČAROVNIJE

- Sem čarovnik Abad Macapuh,
čast imate, da stojim pred vami.
Da umetnost moja ni od muh,
kar prepričajte o tem se sami!

Vam pokažem, da je šest in pet
le devet, in hruške da so jajca –
in kako pod čarom se besed
spremeni na mah kokoška v zajca.

Čuden tudi je cilinder moj.
Če studenčne vode vanj nalijem,
žejen mi popije vso takoj.
Pa s cilindrom glavo si pokrijem.

- Hej, čarovnik Abad Macapuh,
ti si pa zares hudo zabaven!
Čaraj rajši iz kamenja kruh,
da še bolj koristen boš in slaven!

GLEDALIŠČE

Hej, igrajmo gledališče !
Volk požrešni naj bo Janko,
on pohrusta naj otroke:
Jožeta, Ivanko, Anko.

Jaz bom vaša skrbna mati.
Sit bo smrčal volk kosmati,
s pipcem pojdem hrabro nadenj –
ni se treba vam nič bati!

Živi skočite otroci
spod klopi kot iz trebuha.
To bo svidenje veselo
in bo konec požeruha!

Ko bo vse to doigrano,
tudi volka obudimo,
naj še on vesel bo z nami,
z njim se v krogu zavrtimo.

NAŠA LADJA

Našo mizo obrnimo
in se vanjo preselimo,
miza pa naj ladja bo,
da popeljemo se z njo!

Hej, kako je morje burno
in zato veslajmo urno,
Dušan bodi kapitan,
ker nikoli ni zaspan!

Ladja smelo reže vale,
že smo daleč od obale
in galebov svetli roj
vidimo že nad seboj.

Istra se od nas poslavlja,
ko že Reka nas pozdravlja
in kamniti Velebit
pot nam kaže v beli Split.

Lepo je to naše morje,
Jasno v soncu je obzorje,
a v daljavi, glejte, tam
Dubrovnik smehlja se nam.

Saj smo dolgo potovali
in že trudni smo postali,
zdaj krenimo pa nazaj
dokler je še vetra kaj!

GUGALNICA

Naša Katica se guga
gori, doli, sem in tja
pa se smeje dobre volje
in veselega srca.

Pride bratec in jo prosi:
»Katica, daj, stopi dol,
tudi jaz bi rad se gugal,
kaj še tebi ni dovolj?«

Katica nič ne posluša,
kaj ji bratec govori,
in naprej se še poganja
z vsemi svojimi močmi.

Premočno se je zagnala
pa je poletela v zrak
in na trati obležala
z bolečino v rami vznak.

K sestrici bratec je priskočil
in jo za roke prijel,
dvignil jo, solze ji obrisal,
ker jo je pač rad imel.

NA VRTILJAKU

Visoko sedimo,
krepko se držimo,
ko v divjem se krogu
podimo, vrtimo.

Pogumno zajezdil
je Milan konjiča
in goni ga z bičem
čez Kranj do Tržiča.

Ivanka je sedla
v prelepo kočijo,
obiskat gre teto
tja k Savi V Litijo.

Kaj vidite v avtu
smejati se Mico?
Po češnje mudi se
ji v sončno Gorico.

Na slona Andrejček
je zlezel junaško.
Potuje v Ljubljano
in k stricu še v Laško.

Poglejte, s kamele
že maha nam Niko.
Nocoj še dospeti
bi hotel v Metliko.

Saj godba igra nam,
potujmo veselo
in z zemljo okroglo
vrtimo se smelo!

Ko pa zavrti se
nazadnje nam v glavi,
tedaj potovanje
se naše ustavi.

Vsi trudni in lačni,
a zdravi in celi
za dinarjev pet smo
do cilja prispeli.

TRI ANICE

Tri Anice bivajo v našem bloku,
a niso sestre in ne sestrične.
Vse tri so učenke iste šole,
enako velike, okroglične.

Od njih je prva rumenolasa,
a drugo črne kite krasijo
in tretji je nosek malo privihan,
vse tri pa se rade tudi smeji.

Zvečer na našem hišnem dvorišču
se zberejo in zapoje nam včasih.
Z balkonov poslušamo. O, prelepa
je njihova pesem v ubranih glasih!

Zaploskajmo pevkam iz našega bloka,
saj bodo naše pohvale vesele!
Ko kdaj dorastejo, pa še z odra
morda popevke nam bodo pele.

MLADI KAPITANI

Vladimir bo v zraku jadral
smeli naš pilot,
Janko kapitan bo morski
in bo vozil brod,
Lipej avto bo šofiral,
kot ne zna ga vsak,
Mirko pa bo strojevodja
in bo vozil vlak.

Hej, to bomo potovali
po deželi vsi
in še dalje v tuje kraje
bomo gledat šli:
čez ravnine, skozi hribe
in čez morsko plan,
na planine in oblake
skozi noč in dan!

Pridejo naj dobri časi,
ko bo svet odprt,
in ne bo z atomsko bombo
mu grozila smrt!
Med deželami naj zruši
se sovraštva plot,
da bo mladim kapitanom
prosta nova pot!

DARINKA NA SPREHODU

Darinka šla je na sprehod
z vozičkom, ki je v njem ležala
Margita – njena punčka mala.
Bila je to prijetna pot.

Obe je spremljal in skakljal
je okrog njih njen zvesti psiček.
A z veje jih je videl ptiček
in nagajivo začeblljal:

»Darinka, meniš mar zares,
da hčerka tvoja je Margita?
Iz cunj in vate sešita
in je morda še slama vmes!«

To deklici ni bilo prav,
ustavila je svoj voziček.
Razjezil se je še njen psiček:
»Le molči, ptiček, havhavhav! «

In ptičku je hudo bilo,
da je užalostil Darinko
in ljubo punčko ji edinko.
Zletel na drugo je drevo.

JANKO IN BRANKO

Poznate Janka, poznate Branka?
To brata sta dvojčka in neločljiva.
Kjer Janko manjka, tudi ni Branka.
Oba sta vesela in ljubezniva.
Kdor rad ima Janka, pač tudi Branka
rad mora imeti, a včasih zamenja
lahko kdo Janka za bratca Branka,
ker vsak brez posebnega je znamenja.
Prav dobro pa Janka in tudi Branka
poznajo mamica, sestra in očka,
čeprav med Jankom in bratcem Brankom
nobenega večjega ni razločka.
Je priden Janko in priden je Branko,
seveda sta v šoli oba odličnjaka.
Rad hruške je Janko, a jabolka Branko.
Velika pa bosta oba korenjaka.

MIHEC IN SLOVNICA

Mihec slovnice ni maral,
kajti bil je trdoglav.
Preden na večer je legel,
jezen jo je v kot zagnal.

»Kdo si sklone je izmislil
in spregatev, kdo vse to,
kar mi v glavi pamet meša,
da nesrečen sem zelo?«

Ko nekoč zaspal je Mihec,
pa iz kota slovnica
tiho v posteljo prilezla
k njemu je, predrznica.

Rekla je: «Saj tudi jaz te,
Mihec, dolgo že poznam.
Le nikar me ne sovraži,
glej, kako te rada imam!

Nič več ti me v kot ne meči,
raje naj pri tebi spim,
da tako ti še ponoči
kaj povem in ponovim!«

Pa se Mihec je prebudil,
v kot pogledal je na mah.
Tam je slovnica ležala.
Sanje! Bil je prazen strah!

PASTIRJEVE SANJE

V rebri pasejo se ovce,
ena črna, tri so bele.
Mladi Jure pod kostanjem
piska pesmi ji vesele.

V gozdu ga je čula vila,
mila vila Čudoznalka.
In nenadoma vsa zlata
Juretova je piščalka.

Jure piska. Čudovita
pesem vije v gozd in trate,
pesem čista in mogočna
kot bi pele orgle zlate.

Z doma Jure se napoti
tujcem svoje pesmi nosi.
Vsepovsod slavi ga ljudstvo,
kupe mu cekinov trosi.

Jure bogataš se vrača
z zlatom, srebrom na vozovih,
stavi hiše, stavi hleve,
tisoč je ovac njegovih ...

Bil je pač zadremal Jure,
vse to bile so le sanje.
Prebudi se in smeji se:
»Sanje, kdo bi dal kaj zanje!«

V rebri pasejo se ovce
Ena črna, tri so bele!
Mladi Jure pod kostanjem
piska pesmi jim vesele.

VESELA POŠTA

BRANKO:

Tovariši, tovarišice,
prav dobro jutro vam želim,
prinašam sveže vam novice,
iz polne torbe jih delim.

Od hiše k hiši pridno hodim,
poleti znoj mi lije z lic,
skoz mraz in sneg pozimi hodim,
tako zahteva moj poklic.

Vesti od vsepovsod vam nosim,
najraje, če so vam v radost,
a ne zamerite mi, prosim,
če v njih je tudi kdaj bridkost.

JELKA:

Zares je torba polna,
in služba tvoja lahka ni.
Je moja teta še kaj bolna?
Naj pismo reši me skrbi.

MARKO:

Morda pa meni striček piše,
ki je pomorski kapetan.
Pozabil me gotovo ni še,
ko z ladjo orje morsko plan.

NADA:

Saj veste, naša draga mati
v Vipavsko je dolino šla
in obljubila nam poslati
je sladkih grozdov koška dva.

STANKO:

Jaz pa bi rad bral časopise,
da vem, kako se svet vrti,
in v domovini kaj godi se,
kako hitimo v lepše dni.

VERA:

Še mene hitro potolaži
in pismo bratovo mi daj!
Na meji tam on s puško straži,
da varen bo domači kraj.

BRANKO:

Kako ste vendar radovedni!
A jaz sem dobrega srca,
najboljših le novic ste vredni
in moja torba jih ima.

Kar ste želeli, to dobite,
zato lepo nasmejte se,
tu pisma, časopis vzemite
in grozdja še najejte se.

In zdaj, otroci, se poslavljam,
ker torba prazna mi še ni,
in prijazno vas pozdravljam,
še marsikam se mi mudi.

OTROCI:

Preljubi pismonoša, hvala,
izpolnil si nam vse želje
in kamor te bo pot peljala
veseli bodo te ljudje.

OTROKOVO PISMO POMLADI

Pišem ti pismo, preljuba pomlad,
pišem ti, ker bi te videl že rad.
Tu je že marec, a pust je še svet,
čas pa je, da ga ti prideš ogret.

Pridi! Naš dedek te čaka težko,
stokal in kašljal to zimo je vso.
Babica tudi si tebe želi,
veš, da prav rada pred hišo sedi.

Pridi! Šel oče bo njivo orat,
mati pa v vrt zelenjavo sejat,
kravica pašo poišče si spet,
pojde nabirat čebelica med.

Pridi! In trata bo polna cvetic,
sonce zbudilo nam petje bo ptic.
Pridi! Nič več ne odlašaj, pomlad,
vsakdo od nas bi dočakal te rad!

PUST PRIHAJA

Kmalu pride čas ...
Skozi našo vas
masten okrog ust
pojde nori pust.

Brenka na kitaro,
nosi jopo staro,
hlače žolte – rdeče,
psa za sabo vleče.
Zdaj se posolzi,
zdaj se posmeji
pa tako postavi
da stoji na glavi.
Še zapleše malo,
zvrne se za šalo,
z nosom v blato sune,
si razbije strune
na kitari, oj,
pa udari, joj,
s tanko šibo psa!
Hlače pa na dva
kosa mu počez
počijo zares.
Pust se bridko joče,
dvigniti se hoče,
pa ne more prav.

Toda že je vstal!
Zdaj pogledjte pusta,
spet odprl je usta,
o, kako široka,
o, kako globoka!
Že je poln objesti,
krofe hoče jesti
in še svinjsko gnjat,
ki ima jo rad.
Ena, dve in tri!
Vrzi krof mu ti!
Če ga pa ne ujame,
pes naj krof si vzame
n se z njim masti!
Naj se pusti jezi!

Kmalu pride čas ...
Skozi našo vas
masten okrog ust
pojde nori pust.

MEGLICE

Po gorah, po poljih, po travnikih
ni ptice več , ni več cvetice.
Ob dnevih teh žalostnih same tam
se pasejo sive ovčice.

Pastir jim je bog in pasel jih bo
še dolgo do gorke pomladi.
Saj niso ovčice, megllice so
po stari jesenski navadi.

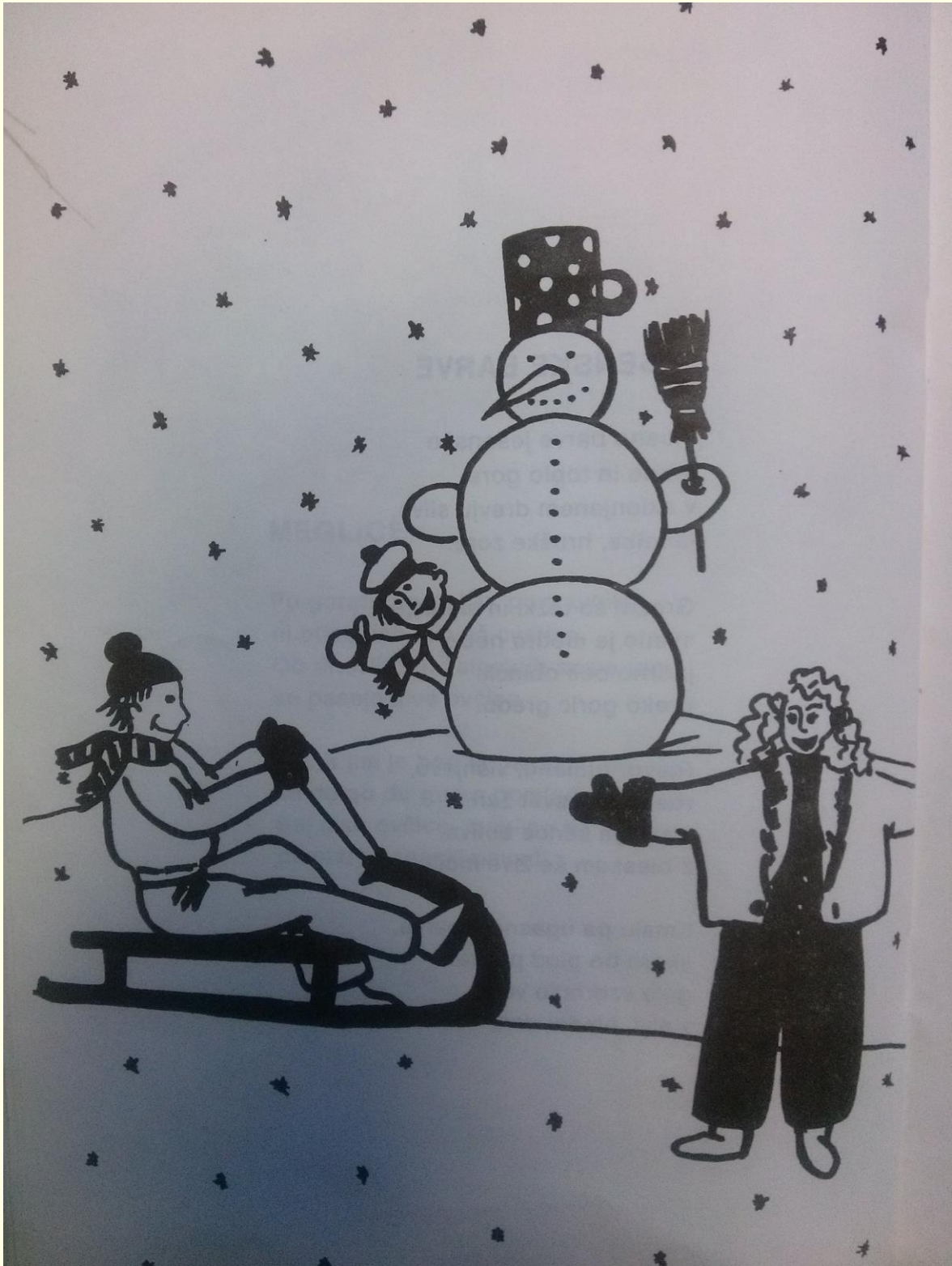
JESENSKE BARVE

Pisane barve jesenske
mirno in toplo gore,
v sklonjenem drevju slive,
jabolka, hruške zore.

Grozdi so težki in sladki,
svetlo je modro nebo,
jadrno beli oblaki
preko goric gredo.

Rjavo, rumeno, višnjevo,
rdeče naš svet žari,
zlato ga sonce obliva,
z bleskom še žive moči.

Kmalu pa ugasnejo barve,
skoro bo plod pobran,
gole vzdrhtijo veje
v sivi, hladni dan.

ZIMSKA PESEM

Burja piha, žvižga, poje,
vsakdo sliši jo po svoje.
Vrabc pod ostrešjem išče
si pred snegom zavetišče.
Zajca zebe, da vzdihuje,
od gladu mu je vse huje.
Starka kašlja, v plet zavita,
zime je do grla sita.
A otroci so veseli
v sneg in burjo pohiteli
s sankami po bregu dol.
Zime ni jim še dovolj.

SNEŽINKE

Plavajo snežinke bele,
v burji plešejo vesele,
se vrtijo sem in tja,
tiho padajo na tla.
Kam se prva je spustila?
V luži se je raztopila.
Kam pa druga? Na drevo
se usedla je lepo.
Tretja razigrana smela
je na streho priletela.
A četrta preko smrek
je dosegla strmi breg.
Peta v plot se je pognala
in za njim je obležala.
Rahla kakor puha kos
šesta našla je moj nos.

MESECI V LETU

JANUARJA si želimo
dobro srečo, kratko zimo.

FEBRUAR pripelje pusta,
s krofi si mašimo usta.

V MARCU sonce dobre volje
vabi nas na vrt in polje.

Zemljo moči dež APRILA,
da bogato bo rodila.

Praznik dela, praznik MAJA,
moč in voljo nam poraja.

Šole JUNIJA zaprimo,
da si glave ohladimo!

JULIJ nam zakuri vroče,
v potok, morje se nam hoče.

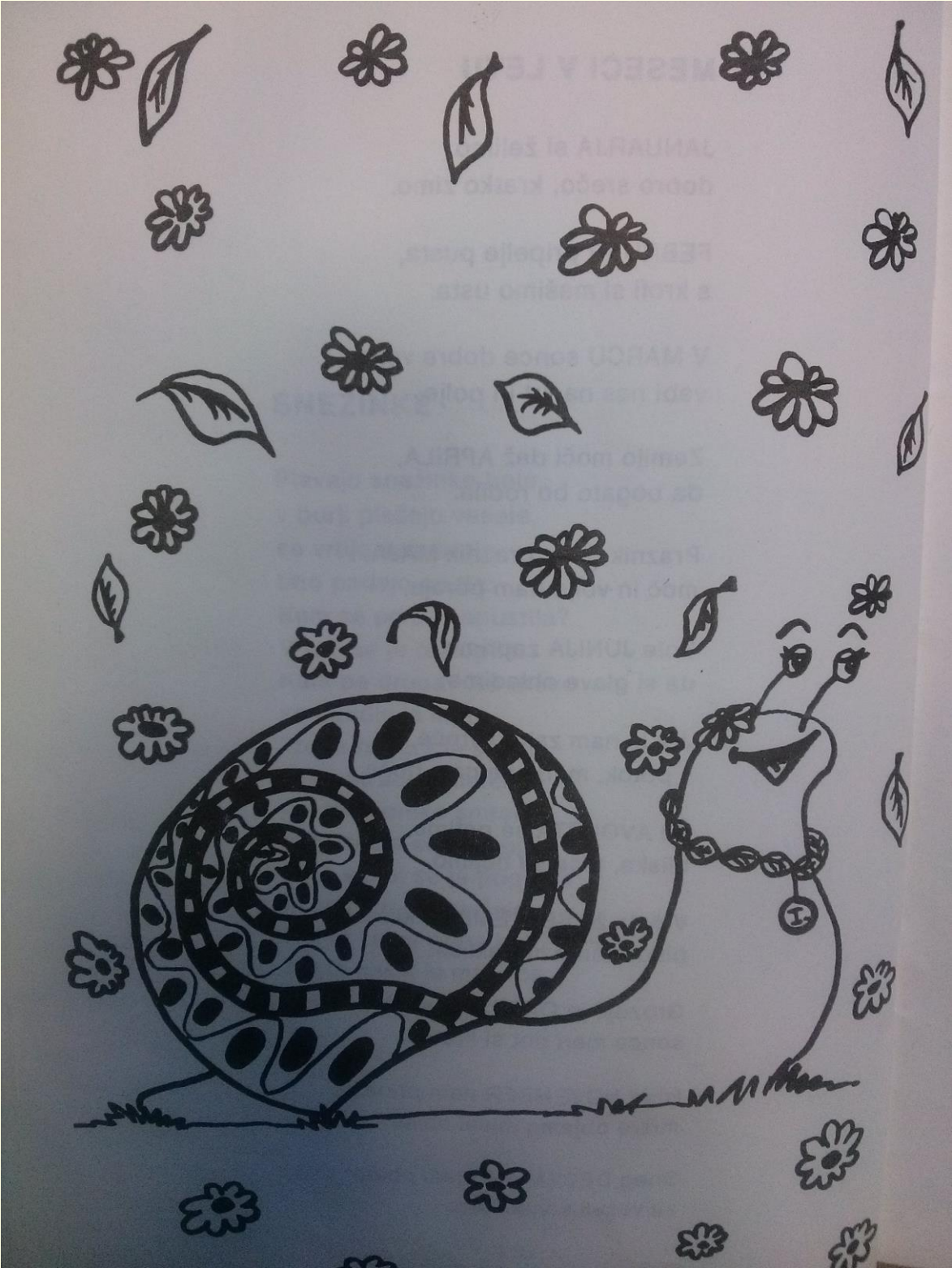
Še AVGUSTA se potimo,
bliska, toče se bojimo.

V šolo že SEPTEMBER kliče
bistre fante in dekličke.

Grozdje je OKTOBRA sladko,
sonce meri pot si kratko.

Hlad NOVEMBER nam prinaša,
mrtve objema misel naša.

Sneg DECEMBER nam obeta
za veseli konec leta.

POLŽJA TEKMA

Sklenili trije polži so,
da bodo v teku tekmovali,
kdo prvi bo dosegel cilj
na enometrski razdalji.

Star polž je napovedal start
in že na moč so pohiteli
seveda s hišicami vred,
a niso vsi na kraj prispeli.

Le eden teh je srečen bil,
ker švignil v dir je kakor strela.
a drugi hitel je tako,
da ga pri tem je kap zadela.

Še tretji smolo je imel,
ko v kamen s hišico zdel je
in se mu je zdrobila vsa,
on sam pa ranjen omedlel je.

Zdaj zmagovalcu polžji rod
ovenčal je z zelenjem glavo
in dolgo klical »živio«
ponosnemu junaku v slavo.

ZAJČJA ŠOLA

V gozdu pod drevesi
zajčki šolo imajo,
radi se učijo
in že dosti znajo.
Modra stara zajklja
je učiteljica,
gleda skoz očala,
resna so ji lica.

- Kdo je nas sovražnik?

Vsi se ga varujmo!

- Kdo je naš prijatelj?

Tega pa spoštujmo!

- Kje najboljša raste

detelja zelena,

kje pa zel strupena?

Na vprašanje vsako

ji odgovor dajo

bistroumni zajčki,

ki že mnogo znajo.

A, naenkrat počí

puške strel v daljavi ...

- Hitro v beg, učenci!

Ostanite zdravi!

SREČALI SMO

Srečali smo mravljo,
smo rekli ji gospa,
ker take tanke noge ima
in dobro plesat zna.

Srečali smo volka,
smo rekli mu mesar,
ker take ostre zobe ima
in dobro klati zna.

Srečali smo raka,
smo rekli mu krojač,
ker take lepe škarje ima
in dobro rezat zna.

Srečali smo kozla,
smo rekli mu kuhač,
ker taki dve kuhalki ima
in dobro mešat zna.

Srečali smo polža,
smo rekli mu zidar,
ker tako lepo hišo ima
in dobro zidat zna.

MOJ OČKA S HARMONIKO

Moj očka je v vojni postal invalid,
granata mu nogo je vzela,
igrati pa zna na harmoniko,
ki zvesto družbo mu dela.

Pritiska na tipke in tlači meh,
da daje od sebe glasove
kdaj žalostne in pa poskočne spet
na viže stare in nove.

Ljudje ga večkrat povabijo kam
na svatbe in veselice
in tudi če poln skrbi je tedaj,
smehljati se mora mu lice.

Zaplešejo tam, a on obsedi
- usoda je to invalida,
zabava drugih ga razvedri,
nikomur je ne zavida.

Ob zori se vrne, prinese mi
mesa in potice iz gostije,
potem pa v posteljo ležat gre,
da truden se odpočije.

Ko očka igra na harmoniko,
poslušajo stari in mladi.
Tako kot on zna le malokdo
in vsi ga imamo radi.

MAMICA MOJA

Kadar se mati
moja nasmeje,
sonce zasije
lepše, svetleje,
vse zacvetijo
rože in veje,
sreča v srcu mi
topla zaveje.

Kadar pa mati
moja zajoče,
njene solze so
bridke in vroče,
meni ugaša
sonce sijoče,
ko da umreti
v žalosti hoče.

Mamica moja,
še bo lepo ti!
Ko bom jaz velik,
z močno roko ti
srečo ustvarim,
da več ne moti
senca nobena
svetle ti poti.

Mamica, bodi
z nami vesela,
da nam bo v srcih
radost zapela,
da nas bo toplo
božala, grela!
Mamica moja,
bodi vesela!

MATI ŽANJE

Vroč je čas, že težki so
v polju klasi zlati.
Vsako jutro na polje
hodi moja mati.

V roki se ji bliska srp
in pšenica pada.
Letos kruha belega
deca naj ne strada!

Žanje mati, sonce žge,
ustne so ji žejne.
V vrču nosim ji vode
hladne, blagodejne.

Ko zasijejo zvečer
zvezde nad gorami,
mati boža mi lase
s trudnimi rokami.

SIN

Oče moj je strojevodja,
mirno mu pogled gori,
ko z roko preudarno vodi
vlak s tovari in ljudmi.
Ob prepadih in čez reke,
skozi gore v dan in noč,
mimo mest, vasi do morja,
vselej v nove dalje zroč.

Moja mati je šivilja,
v ozki sobici sedi,
šiva, krpa, v pozne ure
revne ji trpe oči,
nizko sklanja se nad delo.
Tudi ko je zunaj maj.
Le če vame se zagleda,
lice ogreje ji smehljaj.

Toda jaz nekoč dorastem
in bom velik in močan,
delal bom in dom zgradil si
in povabil starše vanj.
Truden oče, siva mati,
ki imam zelo ju rad,
naj pri meni doživita
svoj večer, ves tih in zlat.

DEDKOVO ZADNJE PISMO

Na zidu dedkovo nam pismo
v okvir postavljeno visi.
A vnuki mi že znamo brati,
kaj pismo to nam govori.

O dedku čuli smo in vemo,
da bil je hraber partizan.
Sovražniki so ga ujeli
oblitega s krvjo iz ran.

Pognali so ga v ječo, on pa
še v mukah jim je kljuboval.
Kot talec pa to zadnje pismo
domačim v slovo poslal:

»Čez uro padel bom pod streli,
izpolnil svojo sem dolžnost.
Ljubite vi, kar jaz sem ljubil:
pravico ljudstva in prostost!«

Ob vaškem spomeniku rože
cveto bogato in dehte.
Na njem vklesano v kamen tudi
je dedka našega ime.

O PESNIKU FRANU ROŠU IN NJEGOVIH PESMIH

Pesmi, ki so pred vami, dragi moji mladi ljubitelji poezije, so nastajale skozi petdeset let pesnikovega ustvarjanja. Najstarejše med njimi je Fran Roš napisal, preden so se rodili vaši očetje in mame in še preden so se rodili vaši dedje in babice. Najmlajše med njimi pa so nastale le malo pred tem, ko je pesnik umrl. Objavljene pa so bile po njegovi smrti.

Pisatelj, pesnik in pedagog Fran Roš je bil Celjan, čeprav se je rodil v Kranju. Ko mu je bilo tri leta, se je s straši in bratom preselil v Celje. Otroška leta so ga vodila skozi šolanja na okoliški deški šoli, kjer je bil zapisan v ZLATO KNJIGO, in slovenski nižji gimnaziji. Nato se je vpisal na višjo gimnazijo, ki je bila takrat samo nemška. Iz dijaških klopi ga je iztrgala prva svetovna vojna, ki mi je vzela najboljše prijatelje. Po njej se je pridružil še borcem za Koroško. Potem je študiral pravo v Zagrebu, a ga je ljubezen do mladine privedla v učiteljski poklic.

Služboval je v Preboldu in Celju. Predajal se je mladim, jih učil in vzgajal s svojim vzgledom in veliko ljubeznijo. Vedno jim je zaupal in jim želel vse dobro. Zavedal se je svojega pedagoškega poslanstva in učencem, ki so mu bili zaupani, odkrival vrednote življenja.

Ko se je začela druga svetovna vojna, so ga Nemci, ker je bil zaveden Slovenec, z družino izgnali v Srbijo.

Po štirih letih pregnanstva se je z ženo in hčerko vrnil v Celje, sin pa je bil v domačem kraju kot partizan že pred njimi.

S prvim povojnim šolskim letom je Fran Roš postal šolski nadzornik, nato pa je učil na gimnaziji in na učiteljišču. Petinpetdeset let star se je upokojil. Potem se je njegovo pisateljsko pero še bolj razcvetelo. Rad je obiskoval učence na šolah, kamor so ga povabili, se pogovarjal z njimi in jim bral svoje pesmi in prozo.

Kdaj je začel pisati pesmi? Že kot dijak. Objavljal jih je v dijaškem listu Savinja, kasneje pa v Zrnju, Zvončku, Mladem rodu, Vrtcu, Cicibanu, Galebu in še kje. Največ otroških pesmi je napisal, ko je ob svojih otrocih, učencih in kasneje ob vnukih podoživljal svojo mladost. Skrbno je spremljal razvoj sina in hčerke, vnukov in vnukinj. Rad jih je pestoval na domačem vrtu v Jenkovi ulici v Celju. Ko so znali brati, jim je pisal ljubeča in bodrilna sporočila.

Tako je bilo pesnikovo življenje vseskozi povezano z mladim rodом, ki mu je bil nadvse drag, kar je rodilo pesmi zanj – od doživljajskih, fantazijskih do socialnih.

Še preden je izpovedal vse, kar je nosil v srcu, se je moral posloviti od življenja, ki ga je tako ljubil.

Počiva na celjskem pokopališču.

Ljudmila Conradi

VSEBINA

Čarovnije	5
Gledališče	7
Naša ladja	9
Gugalnica	11
Na vrtiljaku	12
Tri Anice	15
Mladi kapitani	16
Darinka na sprehodu	17
Janko in Branko	18
Mihec in slovnica	19
Pastirjeve sanje	21
Vesela pošta	23
Otrokovo pismo pomladi	26
Pust prihaja	27
Megllice	30
Jesenske barve	31
Zimska pesem	33
Snežinke	34

Meseci v letu	35
Polžja tekma	37
Zajčja šola	38
Srečali smo	39
Moj očka s harmoniko	41
Mamica moja	42
Mati žanje	43
Sin	45
Dedkovo zadnje pismo	45
O pesniku Franu Rošu in njegovih delih	47
Vsebina	49

FRAN ROŠ

POEZIJA:

PESMI IZ JEČE IN PREGNANSTVA, Družba sv. Mohorja v Celju, 1947
LJUBIL SEM TE, ŽIVLJENJE, Osnovna šola Frana Roša v Celju, 1990

PRIPOVEDNA DELA:

ZVESTA ČETA, Vodnikova družba v Ljubljani, 1933
SLOVENSKI IZGNANCI V SRBIJI 1941-1945, Obzorja v Mariboru, 1967
KORPORAL HUŠ IN DRUGE ZGODBE, Državna založba v Ljubljani, 1971

PRIPOVEDNA DELA ZA OTROKE:

MEDVEDEK RJAVČEK, Brata Rode-Martinčič v Celju, 1929, 1931 (V prvi izdaji so štiri povesti, v drugi pa tri.)
JURETOVO POTOVANJE IN ŠE KAJ, Brata Rode- Martinčič v Celju, 1930
DIJA, Mladinska matica v Ljubljani, 1939
MEDVEDEK DIJA, Mladinska knjiga v Ljubljani, 1962 (To je ponatis DIJE, le naslov je spremenjen.)
LETALEC NEJČEK, Mladinska knjiga v Ljubljani, 1972
VID NIKDARSIT, Mladinska knjiga v Ljubljani, 1976
TINCA BREZ MEZINCA, Partizanska knjiga v Ljubljani, 1977

DRAMATIKA:

MOKRODOLCI, Mohorjeva družba v Celju, 1946

DRAMATIKA ZA OTROKE:

UŠESA CARJA KOZMIJANA (krstna predstava v Celju, 1948)
DESETNICA ALENČICA (krstna predstava v Celju, 1951)
ČAROBNA PIŠČALKA (krstna predstava v Celju, 1963)

FRAN ROŠ

ČAROVNIJE

Izbrali in uredili

Meta Rainer

in

Ljudmila Conradi

Spremno besedilo napisala

Ljudmila Conradi

Ilustrirala

Saša Kerkoš

Založila

OŠ Frana Roša

Celje

1992

500

izvodov

Po mnenju ministrstva za kulturo Republike Slovenije št. 415-668/91 je pesniška zbirka Čarovnije oproščena prometnega davka od prometa izvodov.